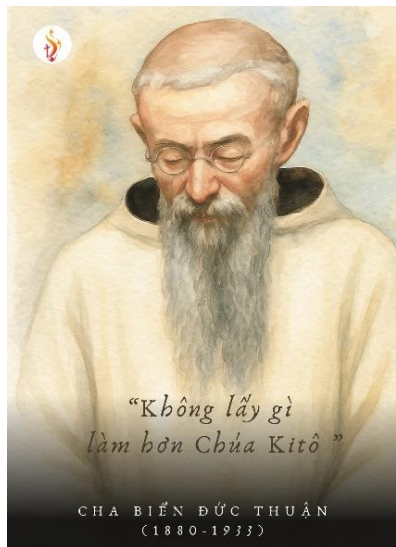

Kính nhớ về...

Cha Tổ phụ Henri Denis Benoît

Chị Therese Hài Đồng Giêsu,
Thánh Bổn mạng Tập viện.

Mục lục

<i>Lời ngỏ</i>	1
<i>Khát vọng nên thánh</i>	3
<i>Năm Thánh hy vọng</i>	5
<i>Bức tâm thư</i>	6
<i>Người hành hương của hy vọng</i>	9
<i>Niềm hy vọng được tha thứ</i>	11
<i>Niềm hy vọng và lòng biết ơn.</i>	15
<i>Nguồn hy vọng nên thánh</i>	18
<i>Tin yêu</i>	19
<i>Bước tới</i>	20
<i>Đức tin- hy vọng</i>	21
<i>Tôi đi tìm chàng</i>	23
<i>Xin Chúa tìm con</i>	31
<i>Hành hương là chu toàn ngày sống.</i>	32
<i>Đức mẹ chiêm niệm</i>	37
<i>Năm thánh năm hồng ân</i>	40
<i>“Con gái, mẹ cần con!”</i>	42
<i>Hy vọng đời dâng hiến</i>	46
<i>Thập giá nguồn mạch sự sống của giáo hội.</i>	49
<i>Ngọn nến không cháy.</i>	54
<i>Những ý nghĩ về hy vọng.</i>	57
<i>Suối nguồn ân phúc</i>	60
<i>Hành hương về quê trời.</i>	65

LỜI NGỎ,

Kính thưa quý độc giả,

Chúng ta đang sống trong Năm Thánh 2025. Đây là một hồng ân rất lớn lao mà Chúa ban do Giáo hội, để con cái Chúa có dịp canh tân và lãnh nhận những ân xá Chúa ban qua những cuộc hành hương, những việc lành đạo đức, những hy sinh, những thực hành bác ái với tha nhân.

Chủ đề của Năm Thánh mà Đức Thánh Cha Phanxicô đưa ra là “những người lữ hành hy vọng”, người lữ hành là cứ phải đi mãi, không có trạm dừng chân, luôn tiến về phía trước. Hy vọng không làm ta thất vọng. Chúng ta đi trong hy vọng, đi có mục đích rõ ràng, đi mong đạt được đích điểm. Đó là Nước Trời, nơi Thiên Chúa ngự trị, nơi hạnh phúc vĩnh hằng...

Chúng ta được ban tặng đức tin trong Chúa Giêsu Kitô và đức ái trong Chúa Thánh Thần. Ước mong hạt giống Lời Chúa được vun trồng trong chúng ta có thể biến đổi được nhân loại, qua chứng tá niềm vui và sự bình an

của chúng ta.

Nội san số 14 của Tập viện Phước Thiên chúng con năm nay cũng được hiệp thông cùng chủ đề với Giáo hội. Với những lời cầu chúc, những tâm tình biết ơn, những suy tư nhỏ bé của chúng con, xin được khơi lên ân sủng của Năm Thánh này. Kính mong quý vị đón nhận.

Tập viện Phước Thiên

01/10/2025

Khát Vọng Nên Thánh

Năm Thánh khơi gợi trong chúng ta khát vọng nên Thánh...

Năm Thánh khơi gợi trong chúng ta khát vọng nên thánh. Đây là đích điểm mà mỗi Kitô hữu nhắm đến.

Theo Thánh Giáo hoàng Gioan Phaolo II, “thành công lớn nhất của đời người là nên thánh”. Để đạt được thành công, đòi hỏi mỗi chúng ta phải ý thức, không ngừng nỗ lực, cố gắng vươn lên, phải “qua cửa hẹp”. Học sinh để có được tấm bằng, phải dùi mài kinh sử ngày đêm, mới mong đạt được. Các nhà khoa học phải mất ăn, mất ngủ, quên cả thời gian, mới mong tìm ra phát minh mới cho nhân loại. Các vận động viên trên

thao trường, phải đổ nhiều mồ hôi rèn luyện, kiên
cử đủ điều mới mong đạt được huân chương,
cúp vàng.

Nên thánh cũng đòi hỏi chúng ta sống trọn vẹn
tình yêu với Chúa và tha nhân trong từng việc
nhỏ hằng ngày. Theo Đức Giáo Hoàng
Phanxicô, chúng ta nên thánh theo chức vị, nghề
nghiệp của mình. Không là bản sao của ai cả.
Mỗi người có ơn gọi đặc thù nên thánh theo cách
của mình.

Lý tưởng để đạt đến và thực tế cuộc sống có
khoảng cách rất xa, vì bản tính con người yếu đuối,
nghiên về sự dữ, thích tìm sự dễ dãi, sống theo bản
năng. Chúng ta chỉ biết cậy vào ơn Chúa. Xin ngài
giúp chúng ta nên thánh.

Halleluia

Năm Thánh Hy Vọng

...Hạnh phúc vĩnh hằng...

*Năm thánh hy vọng
Hai không hai lần
Đoàn người tiến bước
Nô nức trong lòng.*

*Năm thánh hy vọng
Tập viện Phước Thiên
Đi không biết mỏi.
Hướng về đích đến.*

*Năm thánh hy vọng.
Gieo rắc yêu thương.
Gây dựng bình an.
Niềm vui thiên đường*

*Năm thánh hy vọng
Khao khát trong lòng
Nước Trời chờ đón
Hạnh phúc vĩnh hằng*

Halleluia

Bức Tâm Thư

Mặc dù có nhiều khó khăn cản trở từ phía con người, các cha đồng môn, cũng như về phía địa lý, khí hậu, điều kiện sống rất khó khăn ... Cha ra đi với hy vọng sẽ có nhiều môn sinh theo gót cha và sẽ hình thành nên một Dòng lớn...

Kính thưa Cha Tổ Phụ quý yêu, năm nay đúng 92 năm cha được về bên Chúa. Con muốn nói lên tâm tình của con trong dịp tạ ơn này.

Với chủ đề của Năm Thánh “Những người lữ hành hy vọng” mà Đức Giáo Hoàng Phanxicô đưa ra, con liền nhớ về Cha. Cha đúng là người lữ hành hy vọng. Cha đã từ bỏ quê hương nước Pháp của cha, để qua Việt Nam truyền giáo, trong khi cha chưa biết một chữ tiếng Việt, chưa biết gì về văn hóa và con người ở đây như thế nào, nhưng cha vẫn hăng hái ra đi, trong hy vọng một tương lai đem nhiều người chưa nhận biết Chúa được trở về tin yêu Chúa.

Với 10 năm chạy học ở Tiểu chủng viện An Ninh, và 5 năm làm cha sở tại giáo xứ Nước Mặn, thuộc xã Thừa Lưu, Huế, cha đã hy vọng làm cho nhiều người trở về với Chúa. Công việc truyền giáo xem ra thành công, nhưng trong tâm hồn cha vẫn có tiếng gọi thôi thúc mãnh liệt, khát vọng ra đi, đến một nơi nào đó để sống làm đan sĩ, âm thầm cầu nguyện cho lương dân trở lại đạo thánh Chúa. Cha xác tín đời sống cầu nguyện sẽ mang lại giá trị ích lợi hơn cho việc truyền giáo này.

Và thế là cha lại sai đi lên núi Phước Sơn, Quảng Trị, nơi rừng thiêng nước độc, cộp beo qua lại, để sống cuộc đời đan tu chiêm niệm, và đã lập ra dòng Xitô ở Việt Nam. Mặc dù có nhiều khó khăn cản trở từ phía con người, các cha đồng môn, cũng như về phía địa lý, khí hậu, điều kiện sống rất khó khăn ở đây, nhưng cha vẫn nhất quyết ra đi. Cha ra đi với hy vọng sẽ có nhiều môn sinh theo gót cha và sẽ hình thành nên một Dòng lớn. Phát triển khắp cả Đông Dương.

Sau 15 năm làm đan sĩ, cha đã được an nghỉ trong Chúa. Nhờ hạt giống cha âm thầm gieo vãi, mà Dòng

cứ tiếp tục ngày càng phát triển. Chính cha cũng là hạt giống chịu mục nát để sinh ra nhiều bông hạt, là đông đảo các đan sinh. Và ngày nay, điều cha hy vọng đã thành hiện thực, vì Dòng đã phát triển nhiều nơi, cả bên Âu Mỹ.

Di chúc cha để lại, cũng mong chúng con “một đi chung cùng nhau”, đi trong hy vọng, đi về Nước Chúa, nơi cha đã đến đích trước.

Kính mong trên thiên quốc, cha cùng cầu bầu cho chúng con dưới thế này luôn sống lời cha dạy, để mong cùng cha sum họp trên Nước Trời mai sau.

Kính thư

Con

Halleluia

Người Hành Hương Của Hy Vọng

Có những lúc con
chùn chân nản bước
Có chị có em gánh
vác cùng...

Đoàn con hân hoan mừng Năm Thánh
Hy vọng Cha ban mọi ơn lành.
Cuộc đời hành hương nơi đất khách
Còn bao sóng gió với gian truân.

Đường hy vọng có nhiều người lữ khách
Khác biệt nhau nhưng vẫn bước song hành.
Cùng Giáo Hội chúng ta cùng vươn tới
Thiên Chúa tình yêu thật tuyệt vời.

Có những lúc con chùn chân nản bước
Có chị có em gánh vác cùng.

Hồn con phần khởi vui tươi lại
Vẫn bước bên những bạn đường tương lai.

Đời đan sĩ thật là hạnh phúc thay
Chẳng lấy gì hơn tìm Chúa mê say
Bước chân Ngài con nguyện đi cho sát
Kính dâng Cha hy lễ đượm ân tình.

Ôi, giây phút này đây con trân quý
Chúa đã ban làm gia sản vô song
Thì con chỉ có mỗi phút giây này
Để yêu Ngài cho trọn nghĩa tình con.

Chúa thấu suốt tâm can từng gang tấc
Biết tấm lòng thành kính chúng con dâng
Vậy phận hèn xin Chúa ghé mắt trông
Cho đoàn con vững bước về nhà Cha.

Cây Bút Chì.

Niềm Hy Vọng

Được Tha Thứ

Lili tấn công vào người da đen...

Cô đến nhà thờ, xin gia nhập đạo Công giáo, đạo của yêu thương và tha thứ...

Lili, là một người phụ nữ khá thành đạt trong công việc. Cô sống trong một căn hộ lớn thuộc nước Ý. Lili thích cuộc sống giản dị, tự do. Cô không bao giờ đi đến nơi đâu hay trò chuyện tán

gẫu phù phiếm. Lili không mấy quan tâm đến bất cứ ai và không sống theo niềm tin tôn giáo nào. Cứ mỗi sáng cô thức dậy đi làm, tối đến cô trở về nhà trong sự tĩnh lặng. Cũng như mọi ngày, hôm ấy cô đi làm và

trở về nhà sau một ngày mệt mỏi. Bước loạng choạng đến cửa phòng, cô thấy dường như cửa phòng đã được mở. Lili cảm thấy hoảng sợ và lo lắng vì nghĩ rằng nhà mình có trộm. Cô rón rén đến gian bếp tìm một thứ gì đó để tự vệ. Ngay lúc ấy, Lili nghe có tiếng bước chân từ trên tầng xuống, cô thấy mập mờ hình bóng của một người phản chiếu xuống trên nền nhà. Trong tay cầm vũ khí, Lili tấn công vào người da đen. Anh ta ngã quy xuống đất. Cô hoảng loạn, hét lớn: “Có trộm!”. Chứng kiến rõ tất cả sự việc, một người đàn ông khác xuất hiện ngay sau đó. Đó là Tony, em trai của nạn nhân. Tony chạy đến ôm lấy anh trai rồi quay sang nói với Lili: “Chúng tôi không phải là trộm, đây là nhà của chúng tôi”. Nghe thế, Lili sửng sờ lùi lại nhìn về phía sau, sau cô là bộ ghế nhỏ chứ không phải là ghế sofa cô hay ngồi, nhìn bên trái cô thấy chiếc tivi nhỏ mà vốn dĩ nhà cô không có tivi. Cô chợt nhận ra rằng đây không phải là nhà của mình. Cô đã vào nhầm nhà?

Thế là, Lili bị bắt và giam trong trại tù đợi ngày xét xử. Trên tòa án, luật sư hỏi cô về tiến trình sự việc. Cô

nói: “Do trời tối, nên tôi vào nhầm nhà, tôi cứ nghĩ trong nhà có trộm nên tôi chỉ tự vệ”. Cô ân hận về lỗi của mình. Cô nhìn lại cuộc sống buồn chán và sự bế tắc. Luật sư quay sang hỏi em trai nạn nhân về những gì anh đã chứng kiến. Luật sư hỏi Tony : “Anh nghĩ sao?”. Tony im lặng cúi đầu trong giây lát rồi xin quan tòa đến nói với cô Lili vài điều. Được sự cho phép quan tòa, Tony đến bên Lili nhìn cô và nói: “Lili, cô có hy vọng gì bây giờ không?” Cô đáp: “Tôi ân hận về điều tôi đã gây ra, tôi không hy vọng anh sẽ tha thứ cho tôi. Tony nhìn cô và nói: “Cô biết không, Lili. Tôi là một tín hữu theo đạo Công giáo. Tôi tin Thiên Chúa của tôi, Người yêu thương tôi và cho tôi rất nhiều hy vọng. Tôi tin anh của tôi đã được Thiên Chúa đón nhận trên Thiên đàng. Tôi tin Thiên Chúa tha thứ cho cô, anh trai tôi cũng tha thứ cho cô, và tôi cũng tha thứ cho cô”. Nghe những lời ấy, cô khóc trong nghẹn ngào. Thế rồi, Tony ôm cô trong tình mến. Tất cả mọi

người có mặt tại đó đều cảm động trước sự quảng đại và xác tín của Tony. Sau khi đã được thả tự

do, cô cảm thấy được thôi thúc điều gì đó. Cô nhớ lại lời của Tony. Cô đến nhà thờ, xin gia nhập đạo Công giáo, đạo của yêu thương và tha thứ. Đạo của đức tin, niềm hy vọng và sự giải thoát của cuộc đời cô. Từ giây phút ấy, cô trở thành một tín hữu nhiệt thành, hết lòng yêu mến tha nhân và hòa đồng với mọi người. Cô không còn một mình, không còn cô đơn, nhưng tràn đầy năng lượng và sức sống Thần Khí...

Cà Chua Pi.

Niềm hy vọng và lòng biết ơn.

Với Năm Thánh của niềm hy vọng cũng là cơ hội để giúp em nhìn lại hành trình ơn gọi với lòng biết ơn...

Này tôi báo cho mọi người một tin..., nhưng chắc chắn tin gì, thì mọi người cũng đoán biết được rồi. Năm nay là năm cuối cùng của lớp tam ca... Với một bước ngoặt mới mà mọi người hay nói đùa là lên

thớt hay lên bàn mổ. Cách riêng đối với bản thân em, dấu biết rằng tương lai phía trước là của Chúa quyết định và lớp tam ca sẽ ra sao, thì năm nay với Năm

Thánh của những người hành hương trong hy vọng, em tin rằng với ơn thánh Chúa trợ giúp để lớp tam ca có thể tiến lên trên con đường hy vọng.

Như Áp-ra-ham năm xưa dù chẳng còn gì để trông cậy nhưng ông vẫn cậy trông vào tình thương của Chúa. Dầu chẳng biết rằng con đường phía trước như thế nào, ông vẫn tiến về miền đất hứa với niềm hy vọng vào sự dẫn dắt của Thiên Chúa. Và quả thật niềm tin và niềm hy vọng đã dẫn đưa ông tới một miền đất tràn trề sữa và mật. Nơi đó Người còn ban cho ông một dòng dõi đông như sao trên trời và như cát ngoài bãi biển. Chắc chắn để tiến vào được miền đất hứa, Tổ Phụ Áp-ra-ham cũng phải trải qua những thử thách của đức tin. Và với bản thân em có lẽ con đường tương lai phía trước cũng không thiếu những thử thách, bão tố của cuộc đời. Nhưng khi nhìn vào gương của Tổ Phụ Áp-ra-ham, em có thêm động lực trong niềm tin và niềm hy vọng vào Thiên Chúa.

Có niềm tin và niềm hy vọng thì chắc chắn Chúa sẽ dẫn dắt bản thân em cũng như mỗi người chị em chúng ta đi theo đúng con đường Chúa muốn và mời gọi.

Với Năm Thánh của niềm hy vọng cũng là cơ hội để giúp em nhìn lại hành trình ơn gọi với lòng biết ơn. “Hãy tạ ơn Chúa vì Chúa nhân từ, muôn ngàn đời Chúa vẫn trọn tình thương”. Trước hết, em xin cảm tạ hồng ơn Chúa đã thương ban gìn giữ hành trình ơn gọi của em suốt những năm qua, dưới sự dẫn dắt của chị Viện Trưởng, chị Giáo cùng tất cả quý chị trong cộng đoàn Phước Thiên. Dẫu biết rằng có những lúc em vấp ngã bởi con người yếu đuối và giới hạn của bản thân, nhưng quý chị vẫn luôn yêu thương và tha thứ.

Và cuối cùng em ước mong sao cho bản thân em cùng quý chị được trung thành theo Chúa với niềm tin yêu, hy vọng và lòng cậy trông, cùng với lòng biết ơn Chúa, biết ơn nhau và cùng dìu dắt nhau trên con đường về quê hương đích thật.

Ngọn Cỏ Lau

Vì tình yêu ta quyết bước đi
Mặc cho sóng gió hiểm nguy
Xin thấp lên ngọn lửa tâm hồn

Nguồn Hy Vọng Nên Thánh

Tạ ơn tình Chúa nhiệm màu,
Tuôn đổ muôn vàn ân lộc bao la.
Cho toàn thể giới chúng ta
Lãnh nhận ơn thánh qua cha dạt dào
Từng ngày mong sống đáp báo
Đi về bên Mẹ, bên Cha từng ngày.
Đoàn con nguyện ước từ đây
Sống tình con thảo đổi thay tâm lòng
Bao lần con dại đi hoang
Trở về bên Chúa vinh quang đời đời.

Ngọn Cỏ Lau

Tin Yêu

Đời con vui biết bao
Khi tình con kết giao muôn đời
Nguyện một lòng theo Chúa
Dù khi mưa nắng nổi thay
Dù cuộc đời gian lao vất vả
Và nhiều lúc bao phen con yếu đuối
Nhưng bên Ngài con đâu còn sợ chi
Vì có Ngài chở che con suốt dặm trường
Từ nay con nguyện mến yêu
Hết tâm phụng thờ trót đời con thơ.

Ngọn Cỏ Lau

Bước Tới

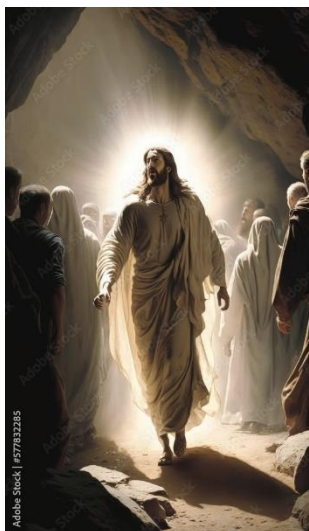
Cùng chung tiếng Chúa gọi mời
Tay trong tay ta dìu nhau đi tới
Dẫu cuộc đời lắm lúc bon chen
Còn đắng cay đau khổ ngậm ngùi

Vì tình yêu ta quyết bước đi
Mặc cho sóng gió hiểm nguy
Xin thấp lèn ngọn lửa tâm hồn
Còn băng giá lạnh lùng ai ơi
Đang gieo rắc đó đây bởi người
Trong Giêsu ta đập tan hận thù.

Ngọn Cỏ Lau

Đức Tin – Hy Vọng

Có thể là anh mang gạo đến cho tôi, nhưng tôi bảo đảm là lời tôi cầu nguyện đã được Chúa nhậm lời...

Có một bà lão đạo đức, nhưng nghèo đến nỗi không có đủ tiền mua gạo ăn. Hôm nọ, đói quá không làm gì nổi, bà chỉ còn cách quỳ gối giữa nhà, hết lòng tha thiết van nài cùng Chúa:

- Lạy Chúa, xin giúp con có gạo nấu cơm ăn chiều nay, nếu không chắc con chết mất. Xin Chúa thương con.

Lúc đó, một người vô thần tình cờ đi ngang, anh ta giở một trò để tiêu diệt niềm tin của bà.

Anh chạy ra tiệm tạp hóa gần đó, mua một kí gạo rồi trở về ném túi gạo qua lỗ vách lá rơi bịch trước mặt bà. Bà lão vô cùng mừng rỡ và hết sức ngỡ ngàng, đến nỗi quên cả đói khát vừa hô to:

- Cám ơn Chúa, cám ơn Chúa.

Bà vừa chạy, vừa khoe với lối xóm là Chúa đã nhậm lời bà cầu xin. Thấy bà già đã trúng kế mình, anh chàng vô thần cười chế nhạo và nói rõ là anh ta vừa

ra tiệm tạp hóa mua túi gạo, rồi ném qua lỗ vách cho bà. Nhưng bà già đáp:

- Có thể là anh mang gạo đến cho tôi, nhưng tôi bảo đảm là lời tôi cầu nguyện đã được Chúa nhậm lời. Tôi cầu xin chiều nay có gạo nấu cơm và Chúa đã ban cho tôi y như lời tôi cầu. Tạ ơn Chúa, cảm ơn anh.

Người có đức tin nhìn thấy trong tất cả mọi sự là hồng ân của Thiên Chúa, và ơn Chúa có thể đến bất cứ từ đâu, miễn là chúng ta luôn mang trong mình niềm hy vọng vào một tâm tình đơn sơ để nhận raƠn Ngài. Bà lão trong câu chuyện trên đã xin gạo và đã được gạo, bà tạ ơn Chúa và nhận ra đó là ân huệ Chúa ban, cho dù gạo đó đến từ một âm mưu đen tối. Nhưng ai âm mưu như thế nào không cần biết, chỉ biết tạ ơn Chúa vì đó là ơn lành Chúa ban.

Niềm hy vọng, lòng trông cậy thì thật là cần thiết cho con người trong mọi thời đại, vì nó làm vực dậy khát vọng sống, mang lại sự tươi mát cho tâm hồn, ngay cả trong nghịch cảnh của cuộc sống. Ước mong sao, mỗi người trong chúng ta nói chung, cách riêng các Đan Sĩ, luôn mang trong mình tâm tình ấy, để trọn cuộc đời chúng ta trở thành nguồn ân phúc cho những ai chúng ta gặp gỡ.

M. Kenty

Tôi Đi Tìm Chàng

Một mình, lặng lẽ trên gác đàn trong Giáo xứ thân yêu sau Thánh Lễ sáng, tôi ngồi đó - lặng lẽ như chính không gian ấy. **CHÀNG** vẫn ở đó, trên cây Thánh Giá, lặng lẽ và đơn côi...

“Em không có ơn gọi. Hãy làm lại cuộc đời và đừng nghĩ đến việc đi tu nữa.” Từng lời của Chị Tổng Phụ Trách như những nhát dao của người bán thịt, lạnh lùng, sắc bén, cứa vào từng thớ thịt tôi, đâm nát trái tim tôi.

“Hết rồi.”

Tôi hiểu ý các đáng bề trên- vậy là chấm dứt. Gần mười năm đi tìm **CHÀNG**, ước mơ được dâng hiến cuộc đời như một của lễ đã kết thúc. Tôi... không có ơn gọi.

Phải rồi, làm sao tôi có thể có ơn gọi được chứ?

Một người như tôi- chẳng có gì gọi là đạo đức đặc biệt. Gia đình bình thường, thậm chí có thể gọi là nghèo. Tôi không giỏi như các chị em cùng lớp. Tôi cũng có bằng Sư phạm Mầm non- cái nghề vốn là “cần câu cơm” phổ biến trong các dòng tu.

Ngày đầu bước vào đời tu, tôi phải cầm cuốn sách kinh quỳ dưới chân Đức Mẹ, vừa lần hạt vừa khóc, vừa xin Mẹ giúp tôi nhớ các Mầu nhiệm Mân Côi. Tôi đi tu mà chỉ thuộc mỗi Kinh Lạy Cha, Kinh Kính Mừng. Những kinh khác, nếu không có người đọc chung thì tôi chẳng thể đọc trọn.

Tôi có quá nhiều cái “không”, quá nhiều điều không phù hợp với ơn gọi.

Đúng rồi. Tôi chắc chắn không có ơn gọi.

Trong ánh đèn dầu leo lét nơi Nhà Châu, tôi một mình quỳ giữa tĩnh mịch. Cô đơn, đau khổ, nước mắt mẹ nước mắt con cứ đua nhau chảy. Trái tim tôi như bị bóp nghẹt đến mức không thể thở được.

Dòng Mến Thánh Giá - cái tên tôi từng chọn. Tôi yêu Thánh Giá. Tôi đã từng tha thiết xin Chúa cho mình được cảm nghiệm những đau khổ Ngài đã từng chịu. Mười năm hành trình, tôi cũng đã đếm đủ giọt đắng, giọt cay. Và giọt này là gì? Là giọt máu.

Tôi nuốt từng giọt máu của vườn Giêtsêmani - nơi Chàng bị loại trừ, nơi Đấng tôi yêu mến đã quằn quại trong cô độc.

Tôi đi tìm **CHÀNG**.

Một mình, lặng lẽ trên gác đàn trong Giáo xứ thân yêu sau Thánh Lễ sáng, tôi ngồi đó - lặng lẽ như chính không gian ấy. **CHÀNG** vẫn ở đó, trên cây Thánh Giá, lặng lẽ và đơn côi.

Tôi bắt đầu nghĩ về cuộc sống mới - một cuộc sống mà tôi đã xa lạ suốt những năm qua. Tôi sẽ phải thay đổi. Phải bỏ đi chiếc áo lá quen thuộc, để khoác lên mình những bộ cánh xinh đẹp hơn. Tôi sẽ sống ra sao? Ai sẽ là người cùng tôi bước đi đến cuối đời?

“Lạy Chúa, Ngài không cần con nữa sao?

Tấm lòng này không đủ lớn để Chúa ửng nhận sao?

Ngài bỏ con thật sao?”

Ngày xưa, khi nghe đến Dòng Xi-tô, tôi thấy sợ.

Tôi sợ mình không thể cầm cuốc, chẳng phân biệt được đâu là cỏ, đâu là hoa. Hồi còn học, lớp tôi từng được giao nhiệm vụ làm vệ sinh sân trường. Kết quả là... chúng tôi đã nhổ sạch cả cỏ lẫn hoa, Không chừa một cây nào.

Tôi cũng từng nghe kể, người trong dòng đó như những “thầy ma di động”- ăn chay, hãm mình, phạt xác, máu văng tung tóe trên vách tường... Nghe thôi đã thấy đáng sợ.

Rồi một đêm, tôi mơ thấy mình nằm lênh đênh giữa biển khơi, tuyệt vọng, không còn hy vọng sống sót. Bỗng đâu, một bàn tay nắm lấy tôi, kéo tôi vào bờ, khoác cho tôi tấm áo choàng trắng tinh và đưa tôi đến một nơi. Ở đó, tôi thấy bố mẹ, các em và người thân. Họ nhìn tôi bằng ánh mắt rạng ngời hạnh phúc. Tôi nhìn quanh - không thấy **chàng rể** nào cả. Giật mơ ấy đến rồi ở lại mãi trong tâm trí tôi.

Những ngày sau đó, tôi vẫn một mình trên gác đàn sau Thánh lễ, lặng lẽ hỏi **CHÀNG**:

“Nếu Ngài còn muốn con tiếp tục, xin cho con một dấu chỉ.

Còn nếu không, xin cho con được bình an, để bắt đầu lại.”

Nhiều người thân quen động viên, an ủi. Nhưng nỗi đau thì chỉ mình tôi hiểu.

Giá mà tôi không đi tu, giờ này có lẽ tôi đã có sự nghiệp, có nhà, có gia đình...

Giá mà tôi không đi tu, tôi đã không phải chịu đựng bao cay đắng tủi hờn như thế.

Tôi xin Chúa cho mình được bình an. Không oán trách, không hờn giận.

Chỉ xin đủ can đảm để đón nhận như một phần đời đã đi qua.

Qua vài tấm hình ít ỏi trên Internet và lời giới thiệu của một người quen, tôi bước vào cánh cổng Đan viện Xi-tô. Nhắm mắt, hít sâu, tôi đón chờ những điều “kinh khủng” như người ta vẫn kể.

Tôi buông mình cho **Đấng tôi yêu mến**.

Từ bỏ tất cả.

Sẵn sàng từ giả niềm vui chơi đàn - thứ từng là hơi thở.

Thời gian thấm thoát trôi...

Đến ngày được tuyên khấn tạm, Bề Trên cho phép mời ba bàn tiệc.

Tôi gọi điện hỏi mẹ: “Nhà mình đi bao nhiêu người ạ?”

Mẹ đáp: “Hai.”

Tôi nghĩ: chắc là bố và mẹ. Vậy là cũng ổn.

Nhưng mẹ tôi nói tiếp: " Bố và Cò." (Cò là em trai tôi.)

Tôi im lặng.

Tôi hiểu. Mẹ xấu hổ vì tôi. Mẹ sợ tôi “không thành chính quả”. Đối với mẹ, tôi là một sự thất bại.

Nhưng tôi tự an ủi:

“Không sao. Không có ai thì khăn vẫn thành mà.

Chỉ cần có Bề Trên nhận lời khăn là được.”

Vậy mà nước mắt vẫn rơi.

Thật vô duyên.

14/9 - Lễ Suy Tôn Thánh Giá

Là ngày tôi khăn lần đầu.

Trùng hợp? Hay là cố ý?

Chính **Đấng tôi yêu mến** đã chọn ngày đó để kết ước với tôi.

Tôi từng hỏi em gái:

“Em có đi tu không?”

Em đáp: “Không. Đi tu như chị... khổ lắm.”

Phải rồi.

Nhìn vào sơ yếu lý lịch của tôi - hai chữ **THẤT BẠI** nổi bật.

Ai lại dám để tôi đi chiêu mộ ơn gọi chứ?

Tôi không biết tương lai mình sẽ ra sao.

Nhưng có một điều tôi chắc chắn:

Tôi sẽ luôn đi về phía trước.

Đi tìm CHÀNG - Đấng lòng tôi yêu mến.

M. Luca

XIN CHÚA TÌM CON

Huê Tráng.

Lạy Chúa ! Con tìm Chúa hay Chúa tìm con . Con chờ Chúa hay
Chúa chờ con . Tìm Chúa biến đổi mệnh mạng biết đâu mà tìm . Chờ
Chúa gió lơn đến đầu đến đầu của con sẽ tắt . Như con chiến
lạc rồi xa dần xin Người thương xót xin Người đi tìm . Như đồng tiền
bạc đã mất xin Người đợi đến đợi đến tìm trong bóng đêm . Tĩnh
Chúa chờ con chờ con mỗi mơn tháng ngày . Tựa làn gió mát giữa sa mạc
hoang . Tựa vầng mây hồng giữa trưa nắng hạ . Dẫn lối dẫn lối con
tìm trở về trở về bên Chúa . Lạy Chúa ! Xin Chúa tìm con xin
Chúa chờ con để con lại được ở trong vòng tay yêu thương
của Ngài .

07.10.2020.

Hành Hương

Là Chu Toàn Ngày Sống.

Nhờ ơn Chúa tôi hiểu rằng, mỗi một ngày sống là cơ hội để vươn lên cùng chị em tôi, cùng nhau ca tụng Chúa, cùng ăn, cùng làm việc, cùng học hành, cùng cầu nguyện ...

Đối với rất nhiều người, hành hương là phải đi đâu thật xa. Nhưng đối với tôi hành hương là chu toàn ngày sống. Tôi nhớ tới lời của Đức tổng Giám mục Giuse Nguyễn Năng: “Hành hương là nỗ lực vươn lên từng ngày, bỏ đi những thói hư tật xấu, sống bác ái và yêu thương”. Đó là một cuộc hành trình tiệm tiến, tiến về Nước Trời. Chính vì thế cố gắng hoàn thành ngày

sống thật tốt là một cuộc hành hương thành công nhất của tôi.

Khởi đầu một ngày sống bằng lời tạ ơn, sau đó tôi nhanh chóng rời khỏi chiếc giường quen thuộc của mình để làm vệ sinh cá nhân và thực hiện những cái vươn mình tại hành lang nội vi. Điều này tạo cho tính thần sảng khoái để tiếp tục những bước hành hương của ngày mới. Tôi bước nhanh chân đến nguyện đường để ca tụng Chúa mỗi sáng. Không gì bằng được sống trong nhà Chúa, ngay từ sớm tôi đã được gặp Chúa, để kín múc nguồn sức mạnh, hạnh phúc và bình an. Vì thế, Vịnh gia đã thốt lên: “Lạy Chúa, phúc thay người ở trong thánh điện, họ luôn luôn được hát mừng Ngài”. Hạnh phúc biết bao khi tôi được cất cao lời ca tụng Chúa, được dâng lên những ước nguyện cho Giáo hội, cho cộng đoàn, cho gia đình và tất cả mọi người trong thế giới. Phúc cho tôi khi được diện đối diện, được chạm tới Chúa qua Thánh Thể Chúa, và cảm nhận được sự dịu ngọt của tình yêu Chúa dành cho mình. Để rồi, tôi không thể không dâng lên Chúa nhưng anh chị em không được

diễm phúc như tôi. Bởi thế, hành hương tới nhà nguyện trong mọi dịp là phương thế tuyệt vời, cùng với Giáo hội chung nhịp bước tới thành đô Thiên Chúa.

Chúa thật tế nhị và tuyệt vời, khi đến với Chúa tôi không những được dưỡng nuôi bởi lương thực thần thiêng, mà còn được ban của ăn vật chất nuôi sống thể xác là những bữa cơm đạm bạc. Tôi đến gặp Chúa trong nhà cơm, và thực hiện một cuộc hành hương qua việc nhớ đến những con người nghèo khổ, họ đói cả cơm ăn, áo mặc, và đói khát cả Chúa nữa. Tôi tạ ơn Chúa và xin Ngài thương đến họ. Chính vì thế tôi đến bàn cơm với tâm tình tạ ơn và tâm niệm: “Lạy Chúa, xin ban những của ăn con sắp hưởng dùng cho những anh chị em không được diễm phúc như con”.

Khi dừng chân ở nhà cơm tôi luôn ý thức mình không thể dừng lại ở đó, mà luôn luôn vươn tới những vùng ngoại biên bằng những việc làm nhỏ bé hàng ngày. Công việc bổn phận mỗi ngày thánh hoá tôi, là phương thế Chúa dùng để tôi cùng cộng tác với Ngài trong công trình của Chúa. Tôi luôn mang trong mình tâm tình nỗ lực, cố gắng chu toàn công việc được giao một cách tốt nhất và

hy sinh hơn để kết quả được tốt hơn. Như vậy, khi tôi đến nơi làm việc tôi cũng thấy Chúa ở đó. Chúa cùng làm việc với tôi qua chị em. Một điều tôi không thể quên là nhớ đến những anh chị em công nhân thất nghiệp, những người không có việc làm, ước mong sao cho họ được nâng đỡ, được hỗ trợ để xây dựng cuộc sống. Xin Chúa

đoái thương và an ủi những mảnh đời bất hạnh đó.

Một điều không thể thiếu khi hành hương là kiến thức về cuộc sống. Tôi đã được học hỏi nơi phòng học, cũng là nhà hội của đan viện. Tại đây Chúa dạy tôi nhiều điều, khám phá những chân lý, lẽ phải qua những trang sách, những giờ học tập, những giờ giáo huấn. Khi tôi hạnh phúc thì tôi không ngừng nghĩ đến những trẻ em nghèo, không được đến trường, những trẻ bị bỏ rơi, bị bóc lột sức lao động và bị lợi dụng tham gia vào các tệ nạn xã hội. Những đứa trẻ vô tội trên những vùng đất có chiến tranh như Ucraina, dãy Gaza, Trung Đông, nam Su đăng,... Ước mong cho những mầm non của Giáo hội,

xã hội và thế giới này được bảo vệ, tôn trọng và được quan tâm, chăm sóc. Để thế giới mà Chúa tạo dựng được phát triển mang lại bình an và hạnh phúc cho mọi người.

Khép lại cuộc hành trình hành hương, tôi đến với Chúa trong tâm tình tạ ơn, biết ơn và cảm tạ. Nhờ ơn Chúa tôi hiểu rằng, mỗi một ngày sống là cơ hội để vươn lên cùng chị em tôi, cùng nhau ca tụng Chúa, cùng ăn, cùng làm việc, cùng học hành, cùng cầu nguyện, cùng tưởng nhớ đến những mảnh đời bất hạnh, đến các nhu cầu của Giáo hội, đến các nhu cầu của thế giới là chúng tôi đang cùng chung nhịp bước hành hương Giêrusalem thiên quốc là cùng đích, nơi mà chúng tôi được diễm phúc chiêm ngưỡng nhan thánh vinh quang và hạnh phúc đích thực.

Ngày 20/5

M. Agnes

Đức Mẹ Chiêm Niệm

Và trực giác của tôi đã đúng. Các chị em trong Đan viện đã bảo tôi, đây là tượng Đức Mẹ Chiêm niệm... Mẹ biết từng nỗi ưu tư của tôi...

Những ngày đầu bước chân vào Đan viện, điều làm tôi chú ý nhất đó là bức tượng Đức Mẹ, đặt trong khuôn viên Đan viện. Những người giáo dân gần đó, thường gọi là tượng Đức Mẹ sầu bi vì khuôn mặt Mẹ có vẻ đượm buồn. Nhưng tôi thì thấy khác, tôi cảm thấy có một nét gì đó thật đặc biệt nơi bức tượng này. Và trực giác của tôi đã đúng. Các chị em trong Đan viện đã bảo tôi, đây là tượng Đức Mẹ Chiêm niệm. Những giai đoạn đầu trong đời dâng hiến của tôi là những giai đoạn của hồng ân, nhưng cũng đầy tràn thử thách. Hồng ân vì được Chúa thương chọn gọi, được

Chúa hướng dẫn trong đời sống đan tu. Được phục vụ Chúa, Giáo Hội qua đời sống hy sinh âm thầm. Thử thách là điều tôi biết chắc sẽ xảy ra, những lúc đó tôi thích thú mang những ưu tư và phiền muộn trình bày với Mẹ Maria. Đặc biệt, sau

giờ sách thiên liêng, việc đứng trước tượng Mẹ Chiêm niệm khiến lòng tôi cảm thấy bình an, thư thái. Thêm vào đó, sau giờ kinh cuối cùng trong ngày, một lần nữa, tôi lại đặt mình trước sự hiện diện của Đức Mẹ. Tôi rất thích đôi tay mình vừa mân mê lần chuỗi, vừa ngược mắt nhìn lên khuôn mặt Mẹ - Một nét mặt thật trầm lắng chiêm niệm một điều gì đó cao cả linh thiêng, một nét mặt thật dịu hiền, an hòa. Tay Mẹ đang bông ẵm Chúa Giêsu, và Chúa Giêsu thơ bé thì đang tựa đầu ngủ ngon trên tay Mẹ. Bàn tay Mẹ quả là chiếc giường êm ấm và chắc chắn cho Chúa và cho tôi. Có vòng tay Mẹ chở che, tâm

hồn tôi được nâng đỡ, được bảo vệ, được an ủi. Khi cầu nguyện trước tượng Mẹ, tôi cảm nhận những lời tâm sự mà tôi thầm thì, đều được Mẹ lắng nghe, cảm thấu. Mẹ biết từng nỗi ưu tư của tôi, chính Mẹ đã giúp tôi nhận ra Thánh ý Chúa, quá đời tận hiến, và cũng chính mẹ đưa ra cho tôi những lời khuyên thật hữu ích qua sự tĩnh lặng và cô tịch, trong bóng tối bao trùm khắp khuôn viên đan viện. Mẹ làm cho tôi càng thêm yêu mến Thiên Chúa, và giúp tôi sống trọn vẹn sứ vụ của người đan sĩ. Đó là thay mặt toàn thể Giáo hội dâng lên Thiên Chúa những lời cầu thay nguyện giúp qua việc cử hành các giờ kinh phụng vụ.

Tôi hy vọng trong năm thánh này, Thiên Chúa sẽ đánh động nhiều tâm hồn, để họ dần thân và can đảm bước theo Chúa. Vì còn quá nhiều người cho nhận biết Thiên Chúa, nhận biết Tình Yêu của Ngài đối với nhân loại.

Ngày 4/ 6.

M. Agnes

Năm Thánh Năm Hồng Ân

Năm thánh năm hồng ân

Dành cho ai mong đợi

Năm thánh năm hồng ân
Tuôn tràn muôn ân phúc
Xuống trên ngàn tín hữu
mở lòng mong đón nhận

Năm thánh năm hồng ân
Dành cho ai mong đợi
Với tâm tình khiêm tốn
sẽ được Chúa thi ân

Năm thánh năm hồng ân
Với tâm hồn nhỏ bé
luôn hướng về trời cao
khát khao phút thiên đàng

Năm thánh năm hồng ân
Chúa thương tình đổ xuống
Hầu cứu vớt hoi nhân
khỏi lâm vòng tội lỗi.

Năm thánh năm hồng ân
Ân xá bao tội tình
Tâm hồn không vương bẩn
Hạnh phúc tràn yêu thương

Năm thánh năm hồng ân
mau mau ta tìm đến
Chúa sẽ ban phúc ân
cho ta hưởng an bình

Năm thánh năm hồng ân
Con chân thành cảm tạ
Vì đã yêu thương con
Biết lấy chi đáp đền

Chúa ơi, con xin Ngài
nhận lấy tâm tình này.
Xin được thuộc về chúa
mãi đáp đền hồng ân.

Ngày 3 / 6.

M. Agnes

“Con gái, Mẹ cần con!”

Mẹ hiện diện nơi đây để an ủi, cảm thông, để hòa mình và thấu hiểu những nỗi đau cả thể xác và tinh thần của họ. Tôi bị thu hút ánh nhìn vào đôi tay bị cùi hướng về phía trước của Mẹ...

Có lẽ người nữ được gọi với tước hiệu, được sáng tạo với rất nhiều bức hình, bức tượng nhất không ai khác chính là Đức Maria. Điều này cho thấy rằng Mẹ là người nữ có tầm ảnh hưởng quan trọng. Mẹ được nhiều người yêu mến

và tôn kính, vì hằng chuyển cầu, đồng hành cùng họ

trong cuộc sống. Một trong những bức ảnh mà tôi ấn tượng nhất là bức hình Đức Mẹ Măng-đen.

Cũng giống như Đức Mẹ La Vang, Đức Mẹ Lô Đức hay Đức Mẹ Phatima, Đức Mẹ Măng-đen có nét mặt không được đẹp theo cái nhìn tự nhiên của nhiều người. Thế nhưng khi ngược nhìn Mẹ, khuôn mặt Mẹ toát lên một sự đồng cảm, rất gần gũi với tất cả những ai chạy đến cùng Mẹ. Đặc biệt là những người con cùi, bệnh tật, nghèo khổ, bần cùng của vùng đất Tây Nguyên hẻo lánh này. Mẹ hiện diện nơi đây để an ủi, cảm thông, để hòa mình và thấu hiểu những nỗi đau cả thể xác và tinh thần của họ. Tôi bị thu hút ánh nhìn vào đôi tay bị cùi hướng về phía trước của Mẹ. Càng chiêm ngắm bao nhiêu tôi càng nhận ra lời Mẹ thì thầm: “Con gái, mẹ cần con!”. Do đó, từ đáy sâu tâm hồn tôi cảm nhận được rằng: Mẹ cần tôi trở nên đôi tay của Mẹ, cùng Mẹ mang Giêsu đến cho mọi người và hãy cầu nguyện cho Giáo hội, thế giới. Đặc biệt cho các bệnh nhân.

Trước hết, Mẹ ngỏ lời cùng tôi hãy trở thành đôi tay của Mẹ, một đôi tay sẵn sàng phục vụ, không ngần

ngại đến với những ai đang cần sự giúp đỡ. Đôi tay âm thầm làm việc để chia sẻ cùng anh chị em trong gia đình, cộng đoàn, Giáo hội và xã hội. Một khi ý thức trở nên đôi tay của Mẹ, tôi thấy mình được điểm phúc cùng Mẹ làm vinh danh Chúa, qua việc cộng tác vào công trình cứu độ của thiên Chúa. Nhờ đó, trở nên khi cụ tuyệt vời mà Chúa dùng để trao ban niềm vui và bình an cho mọi người.

Kể đến, Mẹ nói với tôi mang Chúa Giêsu đi cùng Mẹ tới mọi người. Mẹ nói với tôi, Mẹ hy vọng tôi hãy sẵn sàng mang Giêsu của Mẹ, như khi xưa Mẹ đã mang Chúa Giêsu đến cho bà chị họ Êlisabét. Dẫu biết rằng, hành trình mang tình yêu Chúa đến cho mọi người sẽ gặp nhiều thử thách, nhưng Mẹ muốn tôi hãy sẵn sàng lên đường vì có Mẹ cùng đi và có Chúa Giêsu của Mẹ ở cùng. Để làm được điều này, tôi phải hằng chiêm niệm hành trình của Mẹ cùng đi với Chúa trên con đường thập giá qua đời sống cầu nguyện.

Sau cùng, Mẹ muốn tôi cầu nguyện thật nhiều. Đặc biệt cho những anh chị em đau khổ bệnh tật tinh thần cũng như thể xác. Hãy cùng Mẹ và Chúa Giêsu mang

trên đôi vai nổi đau khổ của nhân loại. Tôi hiểu rằng, sống trong ơn gọi đan tu chiêm niệm, Việc mà tôi có thể làm cho họ là cầu nguyện, cứu mang họ trong trái tim với lòng tin tưởng và phó thác cho Thiên Chúa. Noi gương mẹ luôn suy niệm để nhận ra thánh ý Chúa qua mọi biến cố hàng ngày. Luôn luôn xác tín rằng: “Đối với Thiên Chúa mọi sự đều có thể”. Nghĩa là, với tấm lòng thành dâng lên Chúa tất cả những con người đau khổ, bệnh tật, bất hạnh, toàn thể Giáo hội và thế giới này. Cùng với sự chuyển cầu của Mẹ, tôi tin Thiên Chúa sẽ đoái thương ban xuống muôn phúc lành.

Tóm lại, để thực hiện sứ vụ Tình yêu Chúa, tôi được mời gọi trở nên đôi tay của Mẹ, cứu mang Chúa Giêsu trong trái tim và sống một đời cầu nguyện trong chiêm niệm cùng Mẹ. Trái tim Mẹ luôn rộng mở ôm ấp con cái của Mẹ, vì thế hãy cùng Mẹ kết nối vòng tay để thế giới ở trong trái tim Mẹ. Nhờ đó, Mẹ có thể dâng lên tất cả cho Thiên Chúa cách trọn vẹn và đẹp lòng Chúa nhất.

13/6

M. Agnes

Hy Vọng Đồi Dâng Hiến

Một mai kia khi ta đã học biết
Sống cho đi với nhiệt huyết yêu thương

Đời tập sinh không dài cũng không ngắn
Được vắn gọn trong trọn chẳng hai năm
Là hành trình của thế giới nội tâm
Sống âm thầm, trầm lắng lòng bên Chúa.

Một hành trình bước đi không hẹn hứa
Như thủy thủ lên đèn giữa đại dương

Chờ đón gió- Thần Khí từ bốn phương
Đẩy đưa ta tiến lên đường hy vọng.

Đời tập sinh cũng lắm lúc biến động
Khi vỡ mộng trước thách thức chông gai
Lạc phương hướng biết chạy đến cùng ai
Trong đêm dài, miệt mài ta tìm kiếm

Lời hy vọng từ nơi nao lên tiếng
Trong thinh lặng đổi biến đường ta đi
Dù quanh co, gồ, dốc có là gì
Chỉ cần một trái tim đầy hy vọng.

Người tập sinh không sống trong mơ mộng
Không thụ động, nhưng chủ động bước ra
Dám đối diện với thực tại quanh ta
Mở lòng ra, sẵn sàng mọi va chạm.

Dám đón nhận mọi lỗi lầm ta phạm
Không oán trách, không cảm ràm kêu than
Lời hy vọng- dưỡng khí của tâm an
Can đảm lên, sửa sang mọi khiếm khuyết

Một mai kia khi ta đã học biết
Sống cho đi với nhiệt huyết yêu thương
Luôn sẽ chia, âm thầm chúng tựa nương
Và bao dung theo gương Thầy Chí Thánh

Sống đơn sơ, đời đan tu xa tránh
Bao huy hoàng lấp lánh của thế gian
Dù lạnh lẽ nhưng đủ sức tỏa lan
Ngọn lửa thiêng nguồn bình an hy vọng.

Xương Rồng

Thập Giá nguồn mạch sự sống của Giáo Hội.

Nguồn mạch sự sống của Giáo Hội sinh từ cạnh sườn bị đâm thấu của Đức Giêsu Kitô trên thập giá.

Trong Tin Mừng của thánh sử Gioan có đoạn: " ngài viết: "Tức thì Máu và Nước chảy ra". Với đoạn này trong cuốn sách "Chúng tôi rao giảng một Đức Kitô chịu đóng đinh. Tác giả R. Cantala Messa đã giải thích

rằng: Nguồn mạch sự sống của Giáo Hội sinh từ cạnh sườn bị đâm thấu của Đức Giêsu Kitô trên thập giá. Máu và Nước ở đây mang tính biểu tượng của những bí tích và thực tại vô hình ẩn giấu và hành động trong đó. Thứ nhất, Máu là hình ảnh tượng trưng cho bí tích Thánh Thể, bí tích của tình yêu mà Chúa Giêsu đã thiết lập trong bữa tiệc ly để nuôi dưỡng và xây dựng Giáo Hội. Thánh Thể cũng là sự hiệp nhất và cứu rỗi cho nhân loại, vì như Chúa Giê-su đã tuyên bố: “Ai ăn thịt và uống máu tôi thì được sống muôn đời”(Gioan 6,54). Phải nói rằng: Giáo Hội sống được là nhờ bí tích Thánh Thể, chính nơi đó mọi người tìm thấy sự hiệp thông trong đức tin và tình yêu.

Thứ đến là Nước, tượng trưng cho Thần Khí. Thần Khí ban sự sống mới trong Đức Kitô. Thần Khí là Chúa Thánh Thần. Chúa Thánh Thần đến trong Giáo Hội vào chiều ngày Phục sinh, trong căn phòng đóng kín vì nỗi sợ hãi của các môn đệ: Người thổi hơi vào các môn đệ và bảo: “Hãy nhận lấy Thánh Thần” (Gioan 20, 22). Nhưng Người đến và hoạt động cách long

trọng công khai hơn là vào ngày lễ Ngũ Tuần. Nếu không có Chúa Thánh Thần mọi sự trong Giáo Hội sẽ mất đi và có nguy cơ sẽ trở về cát bụi. Bước đi trong Thần Khí, Giáo Hội không còn sợ sự mới mẻ mà dám đương đầu với những thách đố của thời đại, vì Chúa Thánh Thần là Thần Khí và là sự sống mới mà Thiên Chúa đã ban cho Giáo Hội.

Bên cạnh đó, Nước còn là biểu tượng của bí tích Rửa tội. Từ dòng Nước chảy ra từ cạnh sườn Chúa Giêsu, Giáo Hội được chìm vào trong cái chết và sự phục sinh của Người. Đây là phép rửa trong Chúa Thánh Thần để chỉ việc tái sinh và đổi mới, cùng là ơn soi sáng để ta trở thành con cái của Ánh Sáng. Cho nên, để cho mọi tín hữu ý thức sâu sắc ý nghĩa của phép rửa này, mà trên giếng Rửa Tội tại nhà thờ Latêranô, Thánh Giáo Hoàng Lêô Cả có cho viết: “Đây là nguồn nước rửa sạch cả thế giới, bắt nguồn từ vết thương của Đức Giêsu. Vâng, từ lòng Đức Giêsu Kitô trên thập giá, những dòng nước hằng sống chảy ra tưới gội cả nhân loại.

Ngoài ra, trong mầu nhiệm của Giáo Hội, Giáo Hội còn nhận được nguồn sống từ lòng thương xót của Thiên Chúa. Đây là ân ban nhưng không của Người, chứ không do công trạng của con

người, như ngôn sứ Isaia đã nói: “Đến cả đi hỡi những ai đang khát, nước đã sẵn đây, dầu không có tiền bạc, cứ đến mua mà dung, đến mua sữa, mua rượu nữa, không phải trả đồng nào”(Isaiah 35,1). Qua lời của ngôn sứ, ta không thể không cất lên lời của Thánh Vịnh: “Hãy nghiệm xem Chúa tốt lành biết mấy” (TV 34, 9). Dù bạn cảm thấy mình là ai, người không có công trạng nào, người thấy mình bất xứng hay tội lỗi, người thậm chí không còn sức để cầu nguyện nữa, thì Thiên Chúa vẫn mời gọi bạn đến với Lòng Thương Xót, đến với tình yêu vô biên của Người.

Dù thân xác của Đức Giê-su sinh ra từ lòng Đức Maria không còn nữa, nhưng vẫn còn thân thể Người là Giáo Hội. Đến với Giáo Hội và bí tích của Giáo Hội ta

được thỏa cơn khát, vì trong Giáo Hội có cây ban sự sống là thập giá Đức Kitô.

Nguồn sống của Giáo Hội được phát sinh từ cạnh sườn đâm thấu của Đức Kitô. Từ cạnh sườn Người, một dòng tình yêu đã vọt lên để tẩy rửa, để đem đến nguồn sống cho Giáo Hội, cho nhân loại, cùng với sức mạnh của Thần Khí, Giáo Hội lữ hành mạnh sức tiến về quê Trời. Bên cạnh đó, mỗi người Kitô hữu là một chi thể trong nhiệm thể Đức Kitô. Cho nên, mỗi người được mời gọi trở thành chứng nhân, chứng từ cho tình yêu và lòng thương xót của Thiên Chúa giữa lòng thế giới.

Cỏ Xanh

Ngọn nến không cháy.

Dù bạn là ai hoặc là người như thế nào thì bạn hãy sống hết mình với niềm hy vọng có trong bạn, bạn hãy đem niềm hy vọng của bạn đến cho những người xung quanh bạn nhé!...

Chuyện kể rằng: Trong thành phố nọ có hai cha con sống với nhau rất hạnh phúc. Ngày nọ, đứa bé gái duy nhất của ông chẳng may bị bệnh và ra đi, rồi xa ông mãi mãi. Người cha vì quá đau khổ, tuyệt vọng nên đã quay lưng với tất cả. Ông chẳng thiết tha gì với cuộc sống nữa. Ông tự giam mình trong phòng và than khóc mãi.

Một hôm, người cha ngủ thiếp đi và mơ thấy một đoàn người rước, đang cầm nến cháy sáng trên tay. Tất cả các ngọn nến đều lung linh tỏa sáng, trừ ngọn nến của đứa bé cuối cùng. Nhìn kỹ hơn, ông nhận ra đứa bé ấy chính là con gái bé bỏng của mình. Ông tiến lại gần và hỏi con: “Tại sao nến của con không cháy?” Đứa bé đáp rằng: “Con đã cố gắng nhưng không được cha ạ! Mỗi lần con thắp nến lên, thì những giọt nước mắt của cha lại dập tắt ngọn nến của con!”. Lúc bấy giờ, người cha choàng tỉnh. Từ đó, ông cố gắng vượt qua nỗi đau, sống vui vẻ và giúp đỡ mọi người xung quanh, bởi ông không muốn những giọt nước mắt của ông dập tắt ngọn nến hy vọng của con mình.

Bạn thân mến! Mỗi khi tôi đọc lại câu chuyện này trong cuốn nhật ký thiêng liêng của mình, tôi đều luôn cảm thấy một điều gì đó thổn thức trong con tim. Và tôi nhận ra chính niềm hy vọng sẽ xua tan mọi bóng đêm. Tôi đã từng nhiều lần chứng kiến cái chết của nhiều người và đụng chạm vào cơ thể của họ, một thi thể lạnh băng và cứng đờ không còn sự sống. Nhưng

không vì thế mà tôi mất niềm tin vào Thiên Chúa, trái lại tôi càng tin tưởng mạnh mẽ và hy vọng nhiều hơn nữa vào Người. Vì tôi luôn hy vọng rằng một ngày nào đó, tôi sẽ được gặp lại những người thân yêu của mình ở một nơi được gọi là thiên đàng. Đối với tôi cái chết đời nay là cầu nối dẫn tới sự sống đích thực đời sau. Cái chết không khiến tôi sợ vì tôi luôn sống trong niềm hy vọng vào Chúa và hạnh phúc vĩnh cửu. Do đó, tôi muốn dù bạn là ai hoặc là người như thế nào thì bạn hãy sống hết mình với niềm hy vọng có trong bạn, bạn hãy đem niềm hy vọng của bạn đến cho những người xung quanh bạn nhé! Qua những việc làm bác ái và hành động yêu thương, qua lời nói nâng đỡ và qua những lời khích lệ, bạn sẽ làm cho mọi người mà mỗi ngày bạn tiếp xúc có thêm hy vọng vào cuộc sống và có thêm động lực để sống một cuộc đời có ý nghĩa. Chúc bạn thành công với sự vụ hy vọng mà Chúa đã trao cho bạn!

M. Roco

Những Ý Nghĩa Về Hy Vọng.

1. Hy vọng là chìa khóa vực dậy tâm hồn của những ai đang buồn sầu, chán nản và thất vọng.
2. Hy vọng giống như một tia sáng lóe lên, xua tan màn đêm lạnh lẽo của chết chóc.
3. Khi hy vọng, bạn sẽ cảm thấy bình an hơn và vui tươi hơn vì tin tưởng và mong chờ một điều tốt đẹp sắp xảy đến.
4. Năm Thánh “Những người hành hương của hy vọng nhắc nhở bạn và tôi hãy sống niềm hy

vọng cách sinh động giữa những cơn phong ba bão táp trong cuộc đời.

5. Chính nhờ những thử thách này mà cảm thức về hy vọng đang chìm sâu trong hữu thể bạn được khai mở và bừng sáng lên hơn bao giờ hết.
6. Hy vọng dành cho tất cả mọi người và không ai có thể cướp đi được từ bạn trừ khi bạn để cho người khác cướp đoạt.
7. Sự thất vọng xuất hiện là do sự vắng bóng của hy vọng.
8. Niềm hy vọng dù chỉ là một tia sáng nhỏ bé thôi thì cũng đủ để cứu sống cuộc đời của bạn.
9. Một khi hy vọng, bạn sẽ dễ dàng bắt đầu lại từ những đồng đồ nát.
10. Khi trong con tim của bạn có hy vọng, những khả năng tiềm ẩn mà bạn chưa khám phá ra nơi mình sẽ thức tỉnh.
11. Hy vọng là đôi cánh chấp cánh bay cho những ước mơ tưởng chừng như không thể.

12. Hy vọng đối với bạn là gì? Bạn hãy sống với điều mà bạn hy vọng.
13. Những người Kitô hữu, đặc biệt là những người trẻ, vì hy vọng về cuộc sống may hậu đã và đang lao mình về phía trước. Họ sống hết mình cho Chúa và cho tha nhân.
14. Nhất là khi bạn hy vọng về đời sống vĩnh cửu, cuộc sống của bạn sẽ có ý nghĩa và bạn sẽ có động lực để sống mạnh mẽ hơn.
15. Khi bạn hy vọng, bạn sẽ lan tỏa niềm hy vọng của bạn đến cho những người xung quanh. Đó là thần khí và là nguồn năng lượng tích cực, không cần phải tốn kém chi phí.
16. Vậy, trong một thế giới đầy nỗi thất vọng, có nhiều người đang rất cần hy vọng, bạn hãy cầu nguyện cho họ.

M. Roco

Suối Nguồn Ân Phúc

Hôm nay, cũng
có một câu
chuyện tình đẹp
hơn thế, mà đã
trộn vện câu thơ.

Từ thuở xa xưa, có
câu chuyện tình thật đẹp của chàng Lang và nàng Bi-
ang. Hôm nay, cũng có một câu chuyện tình đẹp hơn
thế, mà đã trộn vện câu thơ.

Xin kể đôi chút về câu chuyện tình của bé Mít. Bé Mít
sinh ra trong một gia đình đạo đức, thánh thiện, ở một
làng quê nghèo, trong một họ đạo nhỏ bé. Ngày ngày
bé Mít theo ông bà, cha mẹ đến nhà thờ đọc kinh, cầu
nguyện, tham dự thánh lễ Chúa Nhật một cách sốt
sắng, nghiêm trang. Thời gian trôi mau, bé Mít đã nhận
ra ơn gọi của mình là muốn thuộc trọn về Đức Kitô.

Chúa không dẫn bé Mít đi đường thẳng mà đi đường vòng, như dân Do Thái xưa phải mất 40 năm mới vào được đất hứa. Khi nhận ra ơn gọi, cũng là lúc bé Mít phải chọn lựa giữa Chúa và thế gian. Học xong hết cấp II để lên cấp III, bé Mít phải nghỉ học đi làm phụ giúp cha mẹ. Từ đây, bầu trời hoàn toàn sụp đổ, bao mơ ước hòa chung với những giọt nước mắt buồn khổ. Thế là hết hy vọng, mơ ước dâng hiến đã tiêu tan, dường như với Mít chỉ còn lại trong ngày thứ Sáu tuần Thánh, buồn và ảm đạm. Bé Mít chạy đến trước thánh thể Chúa kêu cầu, thân thưa như Chúa Giêsu: “Vâng, con đây, con xin đến để làm theo ý Chúa, xin đừng theo ý con, mà theo ý Cha”.

Bé Mít đi làm được vài năm để phụ giúp gia đình, và quả thật đến ngày giờ Chúa đã ra tay hành động. Chúa gửi đến cho bé Mít một người bạn thân tốt bụng và mời gọi bé Mít tiếp tục đi học, để có được tương lai tốt hơn. Thế là bé Mít tung tăng cấp sách tới trường, vừa học vừa làm. Có lúc hăng say, có lúc mệt

nhoài nhưng bé Mít đã nhận ra, luôn luôn có bàn tay Thiên Chúa phù trợ em vượt qua tất cả.

Sau ba năm theo học, Bé Mít đã tốt nghiệp phổ thông Trung học và tiếp tục học lên trường Sư phạm Mầm Non. Khi ra trường, Bé Mít quyết tâm thực hiện ước mơ ấp ủ bao năm, đó là bước theo Đức Kitô để được làm môn đệ của Ngài.

Mùa xuân năm ấy, bé Mít xin gia nhập Hội dòng Hột Xoài để tìm hiểu ơn gọi. Bé Mít trải qua từng giai đoạn đào tạo, huấn luyện và trong giai đoạn khẩn tạm, Bé Mít đã gặp khủng hoảng, chao đảo về đức tin và muốn rời bỏ ơn gọi. Đó là khi được trao công tác quá sức, bé Mít không biết giải bày cùng ai và cũng chẳng ai giúp được. Bé Mít cảm thấy thất vọng trong sự bất lực của mình. Song quyền năng lớn hơn sự yếu đuối, Chúa như một người Cha nâng đỡ Bé Mít lên và ôm vào lòng, an ủi vỗ về, chở che, giữ gìn để rồi ơn gọi đó, nay đã trở sinh hoa trái. Giữa những lúc tối tăm nhất của cuộc đời, Tưởng chừng như ngã quỵ thì một

ngọn đèn xuất hiện dẫn đường soi lối để bước chân Bé Mít được đi tới đích. Đó chính là ngọn lửa Phục sinh của Đức Kitô. Đừng bao giờ thất vọng, hãy tiến lên phía trước như Bé Mít, vì hạnh phúc cuối cùng là Nước Trời.

Đẹp thay bước chân người rao giảng Tin Mừng, băng qua đồi núi, công bố bình an... Đó là lời Thánh vịnh nói về các bước chân truyền giáo đem Tin Mừng cho muôn người. Và kể từ đây, ngày khấn trọn của Sr Mít, Soeur được trở nên vị tông đồ nhiệt thành, ra đi thi hành sứ vụ truyền giáo mà bấy lâu nay hằng mơ ước. Nhìn lại hành trình ơn gọi, Sr Mít chỉ biết tạ ơn Chúa và tuôn trào những dòng lệ của niềm vui, hạnh phúc, bởi suốt đời Souer chỉ khao khát một Thiên Chúa, chỉ yêu mến và phụng sự một mình Ngài. Đó là điều đem lại hạnh phúc vững bền và bình an không chỉ cho Sr Mít mà cho toàn nhân loại.

Giáo Hội mở ra năm Thánh 2025 là cơ hội cho mỗi người trở về để lãnh nhận ơn toàn xá, được tha thứ hết mọi lỗi lầm. Chúng ta không thất vọng vì quá khứ tội lỗi mà luôn hy vọng hướng tới một tương lai tốt

đẹp, hướng lên Thiên Chúa là hạnh phúc, là cùng đích của tất cả mọi người, bởi vì Thiên Chúa là Thiên Chúa của tình yêu. (x. 1Gioan 4,8).

M. Phêrô

Hành Hương Về Quê Trời.

Cuộc đời mỗi người chúng ta là một cuộc hành hương trên đường hy vọng, một cuộc hành hương duy nhất và quan trọng nhất vì mỗi người chỉ có một lần để sống trên

trần gian này...

Các chị thân mến, chúng ta thật hạnh phúc vì đang được sống trong Năm Thánh, điều mà bao người mơ ước để được đón nhận ân ơn lành của Chúa, để có cơ hội tìm về bên Chúa để được thêm sức mạnh tiến bước về quê Trời. Thật đúng với cái tên mà Đức cố Giáo Hoàng Phanxicô đã đặt ra cho Năm

Thánh: “Những người hành hương của Hy vọng”.

Cái tên “những người hành hương của hy vọng” trước

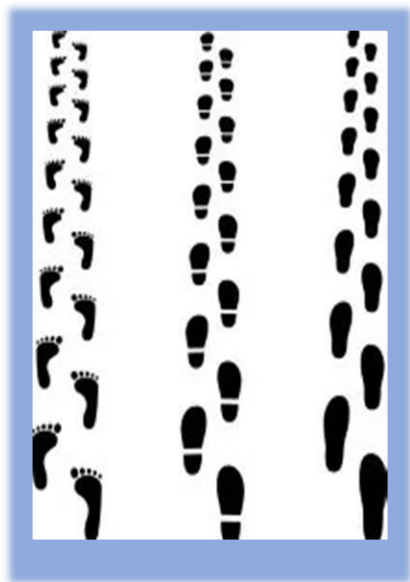
hết cho em nghĩ tới các cuộc hành hương đầy ý nghĩa. Trong Năm Thánh này đã có biết bao nhiêu người con cái Chúa hành hương về Roma để được ban ơn toàn xá. Họ tha hồ ngụp lặn trong lòng thương xót vô biên của Chúa. Em chưa được trải nghiệm những chuyến hành hương xa xôi ấy, nhưng hành hương Đức Mẹ La Vang, Đức Mẹ Trà Kiệu, Đức Mẹ Tà Pao thì em đã được đi với những trải nghiệm đầy ý nghĩa. Đã đi hành hương thì ai cũng mang trong mình một niềm hy vọng, một tâm tình với Chúa, và nhờ Đức Mẹ thương chuyển cầu cho. Vì thế các cuộc hành hương cứ mãi diễn ra chẳng khi ngừng. Ở La Vang người ta còn ngồi bên Đức Mẹ cả ngày lẫn đêm, dâng lời kinh tiếng hát lên Mẹ và tôn vinh Chúa. Cảm giác như đang ở Thiên Đàng. Nhưng cái tên “Những người hành hương của hy vọng” có phải chỉ là những cuộc hành hương đến các địa điểm không? Mẹ Teresa Calcutta nói “cuộc sống tại thế là một cuộc hành trình lên đường. Quý vị và tôi, chúng ta là những người lữ khách đang lên đường, và đích đến của cuộc hành trình phải là Nước Trời mà tất cả chúng ta đều hy vọng đạt tới”. Như thế

cuộc đời mỗi người chúng ta là một cuộc hành hương trên đường hy vọng, một cuộc hành hương duy nhất và quan trọng nhất vì mỗi người chỉ có một lần để sống trên trần gian này. Mọi người cùng nhau bước đi, cùng vượt qua muôn nghìn nỗi gian truân thử thách với một lòng dũng cảm kiên cường, cùng tiến bước về nhà Cha yêu dấu. Đó là hình ảnh Giáo hội Lữ hành. Nhưng làm sao để về tới đích điểm ấy? Chúng ta đã nhiều lần đọc lời Chúa Giê-su nói trong Tin Mừng (Mt 25, 31-46). Khi giờ chết đến, mọi người chúng ta, dù là ai, làm gì, hay chúng ta ở bất cứ nơi đâu, dù chúng ta là người Kitô hữu hay không phải là người Kitô hữu, tất cả chúng ta, đều phải đến trình diện trước Thiên Chúa và bị phán xét căn cứ theo những gì chúng ta đã làm cho người khác, nhất là cho người nghèo khổ nhất. Trong Di ngôn số 112, cha Tô phụ cũng hết sức khuyên dạy anh em thương yêu nhau: “Cái đạo ăn chay, cái đạo đánh tội, cái đạo châu Thánh Thể, các đạo ấy dễ mà không chắc chi, còn cái đạo yêu thương anh em, đạo ấy thì chắc là đạo”. Tấm vé vào Nước Trời Chúa đã cho chúng ta biết. Chúng ta cố gắng

mua lấy cho bằng được. Hằng ngày phải xét mình lại xem chúng ta đã làm những gì cho những người trong gia đình, cho chị em trong cộng đoàn? Trong khi con cứ chạy theo những cái mình tưởng lầm là có ý nghĩa cho cuộc đời, là địa vị, có chỗ đứng trong xã hội, tiền bạc, quyền lực. Chúa chỉ hỏi con có yêu Chúa không? Có yêu Chúa qua tha nhân không? con đã cho đi những gì?, đó mới là những tài sản thật của con. Đức Giáo Hoàng Phanxicô viết trong sách “Sống Tốt” là: “Trong khi các con phải nỗ lực để có thể biến ước mơ của các con thành hiện thực, các con cũng hãy sống thật tròn đầy ngày hôm nay của mình, hãy biết cho đi một cách trọn vẹn và lấp đầy tình yêu trong mọi giây phút. Có thể hôm nay là ngày cuối cùng trong cuộc đời của mình, vì thế nó đáng được sống cách trọn vẹn, ngay giây phút này với tất cả khao khát và với sự sâu sắc nhất có thể, không có thời khắc nào tốt hơn cho chúng ta bằng giây phút hiện tại, ở đây, ngay lúc này của chúng ta là duy nhất, không thể lặp lại”. Quả thật giây phút hiện tại là giây phút tuyệt vời Chúa ban, đời sống chúng ta được kết dệt bởi từng giây phút,

phút này nối tiếp phút kia, ngàn vạn phút thành một đời sống. Em rất thích ý tưởng này của Đức Hồng Y Phanxicô Thuận: “Chấm này nối tiếp chấm kia, ngàn vạn chấm thành một đường dài, phút này nối tiếp phút kia, muôn triệu phút thành một đời sống, chấm mỗi chấm cho đúng, đường sẽ đẹp. Sống mỗi phút cho tốt, đời sẽ thánh. Đường hy vọng do mỗi chấm hy vọng”.

Vậy trong Năm Thánh Hy Vọng này, em cùng với các Chị và cùng toàn thể Hội Thánh cùng nhau bước đi trên đường hy vọng, không những trong năm nay mà suốt cả cuộc đời. Chúa đã muốn chúng ta cùng nhau bước đi, như Cha Tổ Phụ nói, “Một đi chung cùng nhau”. Chị em sống chết có nhau, cùng nhau vượt qua mọi gian nan, thử thách trên đường đời. Nhưng tự sức mình chúng ta không làm gì được, không thể lê

nổi bước chân, vậy chúng ta cùng cậy trông vào Chúa, bước đi nhờ sức mạnh của Ngài. Xin Mẹ Maria đồng hành cùng chúng con, dắt dìu chúng con về bên Chúa, để cuộc đời chúng con trở nên nhân chứng của niềm hy vọng trên đường hành hương hy vọng này và cùng nắm tay nhau tiến về Quê Trời.

Con là: hạt cát.